

Jaume Farrerons funcionari de presons membre d'Adecap

opinió

La solitud del funcionari de presons

A les presons catalanes hi ha una impunitat corporativista total per part d'un sector minoritari de funcionaris que maltracten interns sistemàticament amb la seguretat que la majoria dels seus companys miraran cap a una altra banda per por de les represàlies. Una excepció va ser un company meu que va denunciar un funcionari i sindicalista d'USO per maltractaments, que els tribunals van confirmar. Li va comportar un assetjament sistemàtic de companys durant 13 anys, fins que va haver de plegar de la feina. Amnistia Internacional (AI), en un informe, va denunciar la situació, i el Síndic va demanar que s'expedientés els autors dels butlletins on se l'insultava, però no va servir de res.

Adecap considera imprescindible la instauració d'un codi deontològic per als funcionaris de presons, un comitè ètic format per persones alienes al sistema penitenciari i un protocol d'actuació perquè en l'aplicació de mitjans coercitius els funcionaris redactin i signin individualment els informes, i no de manera acordada. S'acabarien radicalment els maltractaments, ja que la instal·lació de càmeres proposada pel Síndic ens sembla insuficient.

El corporativisme existeix en gairebé tots els sindicats de presons, però la central majoritària l'ha legitimat des del punt de vista sindical difonent certes idees a través dels butlletins, òrgans d'adoctrinament del personal de vigilància. El sindicat majoritari de presons va començar com a UFIP (Unión de Funcionarios de Instituciones Penitenciarias) i ASI

(Acción Sindical Independiente), centrals d'extrema dreta vinculades a la Falange i grups ultres de la transició. Després dels fets d'Herrera de la Mancha (1983-1985), on foren condemnats un grup de funcionaris per maltractaments i en què el sindicat USO defensà els torturadors, les centrals penitenciàries d'extrema dreta de Catalunya s'integraren a la USOC i fundaren USO Presons Catalunya-USIP (1991). El secretari de

A les presons catalanes hi ha impunitat total d'un sector minoritari de funcionaris que maltracten interns

formació era Ignasi de Gispert. Quan la secció de presons fou denunciada a AI pel sindicat Adecap (1999), la llavors consellera de Justícia Núria de Gispert va defensar USO al Parlament i desautoritzà l'informe, tot i que la mateixa USO va expulsar immediatament els funcionaris de presons, que s'integraren a Catac-Ustec (IAC). L'informe d'Adecap fou avalat pel Col·legi d'Advocats de Barcelona, la UB, el Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, entre altres. A més, els fets que denunciava els confirmà en informes propis Justícia i Pau i l'Observatori del Sistema Penal i dels Drets Humans i Cristians contra la Tortura.

Catac-Ustec tres anys després, el 2003, també els va expulsar afirmant en el butlletí *Cataccrac* (oct. 2003) i a la premsa que la seva línia sindical era incompatible amb el respecte als drets humans dels reclusos reivindicada per tota la central. Entre els dirigents del sindicat majoritari de presons hi havia casos d'estafa, maltractaments, injúries i tràfic de drogues.

Tot i això, l'agrupació de funcionaris penitenciaris d'UGT acceptà aquest sector. El secretari general de la fusió fou Manuel Pueyo, procedent dels expulsats. L'antic secretari, Manuel Allué, ara advocat d'UGT, fou homenatjat el 2005 "per la seva trajectòria" tot i les protestes de les organitzacions de drets humans de Catalunya. Hi assistiren tots els partits tret d'ICV. Allué ha estat processat dos cops per maltractaments i condemnat per mal ús dels mitjans coercitius en la reducció d'un pres de Quatre Camins. La Coordinadora Catalana per a la Prevenció de la Tortura va emetre un comunicat públic per denunciar l'homenatge. Va ser en va. Ara tenim els escandalosos fets de Quatre Camins de 2004, amb 200 funcionaris implicats i 13 processats. Després d'intentar parlar sense èxit amb tots els actors polítics, sindicals i associatius perquè denunciessin els maltractaments i l'assetjament laboral, vertadera clau de volta de tot l'assumpte, Adecap es va haver d'integrar a Manos Limpies i va denunciar públicament la misèria de la classe política catalana, responsable, per acció o omissió, de la crisi estructural i moral de la institució penitenciària a casa nostra. ■

